

„O carte bună – ce bun prieten!
Și tu te lauzi că i-ai descoperit
cusururile. Nenorocitul!”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 689
4 - 10 septembrie 2024

Informație, opinie și atitudine publicistică

Linia roșie de după ultima frontieră-tratat...

Cezar Adonis
Mihalache

În mod cert, ucrainenii regretă acum că Insula Șerpilor nu este totuși la noi... Acolo unde îi era oricum locul... De drept... Istoric, etic, moral... Și poate vom avea parte de surpriza unor oferte „teritoriale” inedite, de restituire a insulei în schimbul a ceva... Dreptul de a lărgi și adânci și mai mult canalul Bîstroe, de a utiliza exclusiv infrastructura noastră portuară pentru cereale, iar când va

acum, la noi, radarul de ultimă generație adus de NATO din Italia, cu tot cu oficina militară de comandă (un alt centru de comandă militară străin pe teritoriul nostru), instalația linie roșie de chiar „ultimă frontieră” nu ar fost plasată în cel mai „in extremis” punct de pământ românesc (posibil că logistică), la Tulcea, ci pe Insula Șerpilor. Iar asta ar fi însemnat ca radarul să acopere nu doar 200-300 de kilometri în adâncime în Rusia, ci peste 400 de kilo-

O diferență ce ar fi

mai are încredere în lotrii ăștia?!), că Rusia nu va ataca sistemul militar fiind pe teritoriul NATO, dar, deși pe fond, lucrurile par a fi de partea noastră, „de liniște”, în fapt, intruziunea radarului atât de adânc în spațiul rus va putea fi considerată, nu o acțiune neprietenoasă, nici una ostilă, ci o declarație de război. Pe care România o face fără un referendum, fără o dezbatere parlamentară... O va face din poziția de slugă împinsă cu vintrele înainte... Mai ales când radarul va fi operat de un comandament

Coloșii de carne și prostie...

George
Petrovai

Fiecare om cu discernământ și aspirații înalte tinde să rămână în memoria familiei și a generațiilor viitoare prin comportament, vorbe inspirate și fapte remarcabile, toate acestea având forța lăuntrică de a rămâne mai mult sau mai puțin vie în amintirile orale (legende, doine, balade, cântece etc.) sau în documentele cultural-istorice ale urmașilor, adică de-a învinge neîncetata ofensivă a timpului rău și bolnav întru fărâmițare, denaturare și minimalizare (sau, dimpotrivă, hiperbolizare prin răstălmăcire), până la deplina uitare. Prin urmare, resortul intim și mereu tânăr al acțiunilor umane, din care se alimentează progresul triadei consum-confort-comoditate (mult suferinda coloană vertebrală a actualei civilizații hiperpoluante), nu se limitează la anticul dicton Carpe diem (Trăiește clipa), ci instinctiv vizează „nemurirea”, chiar dacă – în majoritatea cazurilor – ea cuprinde vreo două-trei generații de membri ai familiei, prieteni și cunoștințe apropiate: „eroica” trudă zilnică pentru cei mulți și cu frică de Dumnezeu, jertfele marilor înzestrați (gânditori, savanți, artiști, reformatori religioși), conducători politico-militari. Și fiindcă tot am amintit mai sus de epifenomenele politice, iar prezentul articol îi are în vedere pe actualii mari aflători în treabă de pe meleagurile mioritice, nu strică să fac următoarele precizări: 1) Deși istoricii francezi s-au dat peste cap (evident, prin omisiuni, falsuri, interpretări tendențioase și voit panegirice) să-l facă pe Napolione Buonaparte (acesta este adevăratul nume al italianului franțuzit, așa cum apare „într-un vechi registru bisericesc”) egalul lui Alexandru Macedon, Hannibal și Iuliu Cezar într-ale curajului, inspirației, strategiei și tacticii militare, totuși, celebrul om de cultură Jacob Burckhardt ni-l prezintă în articolul „Napoleon I, după cele mai noi izvoare” din cartea Artă și istorie (Biblioteca de artă, Editura Meridiane, București, 1987) ca fiind „un principiu al răului” (francez necultivat – „n-a învățat niciodată ca lumea ortografia franceză și scria cu totul ilizibil”, prost crescut – „nu avea nimic din ceea ce se puteau numi bunele maniere”, posesor al unor cunoștințe mediocre de istorie și de matematică, fără inimă, nepoliticos, sumbru, disprețuitor cu semenii și cu adevărul, îndeosebi acela din comunicatele oficiale, însă îndrăgind și întreținând bârfele,

calomniile și mijloacele meschine de felul deschiderii tuturor scrisorilor), care – împins până la dezertare (și-a părăsit armata din Egipt și pe cea zdrobită în Rusia) de enorma-i ambiție și voință, prioritar malefică – nu numai că astăzi este considerat despot și pe bună dreptate acuzat „pentru invadarea Franței în 1814 și apoi în 1815”, dar, împreună cu nepotul Napoleon al III-lea, mai este acuzat pentru invazia prusacă din anul 1870; 2) Ce să mai spunem de Hitler și Stalin, lighioanele care au ordonatuciderea a zeci de milioane de adversari politici și de dușmani, sau despre Ceaușescu și inumană lui „Iepocă de aur”, chit că mărturisitorul Petre Țuțea, în pofida atâtor aberații și păcate, îl considera marele patriot ce a scos România din feudalism cu haotica lui industrializare, sau – în amarnicele noastre zile – despre oribilia și „eternii” cărmuitori-criminali Vladimir Putin și Kim Jong-un!?

Revenind la „oile” noastre și la detestabilele lor methne politrucianiste, nu trebuie pierdut din vedere faptul că „originala democrație” de pe aceste meleaguri funcționează ca la carte: alegerile parlamentare suprapuse peste Ziua Națională (inconștientă, nepăsare sau sfidare?), congrese a căror cvasi-unanimitate și inutilitate continuă jegoasa tradiție comunistă, campanie fățișă pentru găunoasele prezidențiale de la sfârșitul lunii noiembrie-începutul lunii decembrie și care astfel încalcă în mod flagrant legea cu cele 30 de zile alocate în acest sens (mai puțin ziua de dinaintea scrutinului). Dar cine, mă rog, să-i ia la rost ori să-i sancționeze pe catindați, când înșiși liderii „rotativilor” (Marcel Ciolacu și Nicolae Ciucă) au umplut țara și internetul cu informații și afișe despre competiția dintre cei mai valoroși (zău ?) aspiranți la calitatea de chiraș de lux al Cotroceniului. În acest (ne)nobil scop, exghinărul a pozat în ostaș devotat țării, alții au scris cât mai pe placul și înțelesul lui, iar resturile liberale l-au răsplătit pe „autor” cu mizilicul de două milioane euro, bani înșfăcați din sârmanul nostru buget (aproximativ suma premiilor primite de toți medaliații români la Olimpiada pariziană). La rândul său, fostul ultraș George Simion (candidat din partea firoșeniei numită AUR) le promite naivilor un milion de apartamente (taman câteva orașele) la un preț de maximum 35000 euro, iar credulii dau năvală să se înscrie pe hazoasele liste cu iluzii suveranisto-prospere.

fi gata sistemul lor de la Odesa, de închidere a concurenței portuare de la noi... Orice, doar să ne plaseze insula.... Pentru o vreme, desigur... Cu un act adițional al trădării guvernanzilor noștri de acum la actele guvernanzilor, tot și noștri, și tot lotrii, de acum câteva decenii... Ba, poate găsesc și o soluție de revizuire a tratelor pentru a „constata” existența unor inadvertențe în tratatul semnat de un alt cap al hidrei trădării: Emil Constantinescu. Și o repunere în drepturi a României până la un nou verdict. Pentru că, astăzi, dreptul globalist internațional, nu doar că suportă orice, dar și impune, dincolo de limita legilor, orice... Orice îi trebuie sistemului globalist... Chiar și vremelnic... Iar Ucraina are nevoie ca Insula Șerpilor să intre, fie și temporar, în jurisdicția noastră... Ucraina are nevoie de acest lucru... „Unchiul Sam” are nevoie... UE are nevoie... Pentru că, dacă insula ar fi fost astăzi,

făcut diferența în război. Pentru NATO, pentru Kiev, ca mișcare militară. Dar și pentru noi ca ținte directe...

De altfel, mutarea radarului din Italia la Tulcea reprezintă cea mai mare agresiune militară de necombatanți (declarații) a noastră la adresa Rusiei. Dar se poate și mai rău, prin împingerea și mai mult a liniei roșii ultime, de exemplu, prin reactivarea unei platforme petroliere în Marea Neagră, nu pentru extragerea de petrol, ci instalarea pe aceasta, în zona apelor noastre, acolo unde Rusia nu poate lovi (teoretic, strict sub „jurisprudența” dată de un act), a unui sistem similar. Și totuși, cu radarul de la Tulcea intrând mult în teritoriul rus, Moscova ar putea oricând interpreta lucrurile într-o formulă deloc confortabilă pentru noi. Și apoi ar putea executa și o acțiune fulger. Nu doar diplomatic, ci și militar... Pentru că, da, aparent putem dormi liniștiți pe vorbele guvernanzilor (dar cine

militar străin, recte NATO (sau Pentagon, mai ales ca acesta, cel puțin la nivel de coordonare logistică, pare a lua locul NATO în acest război), și din prima clipa în care activitatea radarului va duce la un grav atac asupra teritoriului rus.

Iar noi vom fi practic aruncați în război fără a avea nici măcar vestoane de prapur pe noi... Și nu, nu ne va proteja nici un articol orice număr ar avea el, pentru că americanii au avut grijă să se spele pe mâini, prin rezoluții în congresul lor, de obligativitatea de a interveni ei, fizic, păstrându-și degetele la butoane dar plusând pe carnea noastră de tun...

Pledoarie pentru democrație și unitate!

Petru Romoșan

„Democrația este un sistem politic prost, însă cel mai bun dintre cele pe care omenirea le-a inventat până acum” – este poate cea mai importantă maximă a secolului trecut, secolul al XX-lea, și îi aparține, așa cum știe toată lumea, mare-lui om politic britanic Winston Churchill. Winston Churchill, Franklin Delano Roosevelt, Chales de Gaule, Iosif Vissarionovici Stalin sunt pentru multă lume cei mai mari oameni politici ai secolului al XX-lea.

neagră a istoriei, întunecată, a secolului trecut.

În 1989-1990, în România s-a așteptat să vină democrația. Dar nu s-a întâmplat. Ion Iliescu a adus la noi „comunismul cu față umană”, pe care ar fi trebuit să îl implementeze după 1975, după cele două mandate ale lui Nicolae Ceaușescu. Nu a fost să fie. În primii cinci ani de putere ai lui Ceaușescu, cei mai buni ai săi, au fost activi la vârf Ion Gheorghe Maurer, Mircea Malița și alți lideri de anvergură. Ceaușescu a rămas la putere, o putere din ce în ce mai dictatorială,

nu îl prevăzuse și încă prea puțin analizat. „Securitatea” a început treptat să piardă puterea. S-a spart în „biserițe”, în găști, care au început să se lupte între ele, antrenând întreaga societate. Haosul și imprevizibilitatea politică de azi vin din această divizare a „Securității”, atotdominatoare până mai ieri. Nimeni nu mai poate face o predicție serioasă, ceața e prea deasă.

S-au compromis și sociologii, stăpânii sondajelor manipulate, media s-a decredibilizat aproape total. Aceste arme aflate în mâna sistemului „securisto”-oli-

Ghica, a continuat cu marele om politic I. C. Brătianu, cu Eugeniu Caranda, însoțitorul său indefectibil, cu guvernările alternative liberale și conservatoare. Pe lângă „dinastia” Brătienilor (adevărata dinastie a României) – I. C. Brătianu, Gheorghe Brătianu, Ionel Brătianu, Vintilă Brătianu, istoricul Gheorghe I. Brătianu – am avut și alți mari liberali care și-au servit cu talent și înțelepciune țara: C. A. Rosetti, Dimitrie A. Sturdza, I. G. Duca și mulți alții. I-am avut de asemenea pe bravii noștri conservatori, Lascăr

știe. Se va extinde războiul din Ucraina la toată Europa? Conflictul va deveni un al Treilea Război Mondial? Va supraviețui N.A.T.O. după declararea înfrângerii din Ucraina în fața Rusiei? Dar Uniunea Europeană din care facem parte? Pe 6 august 2024 războiul din Ucraina a luat o turnură surprinzătoare. Ucraina a invadat Rusia în regiunea Kursk și atacă și în regiunea Belgorod. Belarus și-a masat trupele la granița cu Ucraina. De două săptămâni formidabila armată a Rusiei nu găsește un răspuns adecvat. Ucraina atacă și în profunzime Rusia, rețeaua electrică, aeroporturi și baze militare. Rusia va contraataca foarte probabil pentru a liniști opinia publică internă azi șocată și va mai anexa încă patru regiuni din Ucraina: Donetsk, Lugansk, Zaporojie, Herson, Odessa, Mykolaiv, Dnepropetrovsk, Harkov, adică toată Novorusia, după Vladimir Putin. Folosirea armelor nucleare tactice e avută în vedere din ce în ce mai presant. adevări e imposibil de anticipat. „România trăiește, că vrea sau că nu vrea, într-un context foarte larg de care depinde. Decisive sunt și alegerile din noiembrie din S.U.A. America trece printr-o mare criză și e ruptă în două, aparent ireconciliabil. Orice s-ar întâmpla România nu va dispărea de pe hartă și nici nu se va împărți. A tot trecut prin perioade grele, unele foarte lungi. Să ne amintim doar de epoca fanariotă care a durat aproape 150 de ani. Dar dincolo de supraviețuirea României în granițele ei adevărate contează viața românilor care în acești ani este din ce în ce mai grea. Obiectul muncii politicienilor chiar acesta este, viața tuturor cetățenilor români, maghiari, romi, evrei, lipoveni, turci, ortodocși, catolici, musulmani sau de celelalte confesiuni.

S u v e r a n i ș t i i , naționaliștii, patrioții ar trebui să se unească, iar dacă nu vor reuși istoria îi va judeca aspru. Orgoliile hipertrofice, ambițiile nerealiste ar trebui să dispară. „Unde-i unul nu-i putere/ La nevoi și la durere/ Unde-s doi puterea crește/ Și dușmanul nu sporește!”. Unirea face puterea!...

Perioadele de mare cumpănă, cum a fost cel de-al doilea război mondial, dau oameni politici mari. Celor patru mari li se poate adăuga și Konrad Adenauer, înțeleptul lider german, fost primar al orașului Köln în perioada interbelică, cel care împreună cu Charles de Gaulle, au reușit să împace istoric Franța cu Germania. În condițiile în care până târziu, în 1970 să zicem, Germania nu a existat ca stat suveran, era o țară sub ocupație, armatele americane, britanice, franceze și ale U.R.S.S. în nou inventata Republică Democrată Germană (1949-1989), împreună cu serviciile secrete ale celor patru ocupanți, împreună cu capitalul străin, dictau aproape totul în fostul Reich. Celor patru mari care au câștigat războiul și au dictat pacea, li s-au adăugat, în epocă, de asemenea Hitler, Mussolini, Ion Antonescu, numit pe coperta unei cărți „cel de-al treilea om al Axei” și împăratul Japoniei, Hirohito. Ei s-au regăsit de partea rea a istoriei. Ei sunt cei învinși și reprezintă și astăzi partea

încă trei mandate, socotite după ritmurile de alternanță ale democrației.

După 1989, după așa-zisa revoluție-lovitură de stat în România, puterea a fost preluată de statul profund, care îi înlăturaseră violent pe Nicolae Ceaușescu și pe al său partid „comunist”, care a fost scos, absurd, în afara legii. Cel puțin treizeci de ani serviciile secrete și statul profund au condus, au controlat țara fără să împartă puterea decât cu „factorul extern”, din ce în ce mai prezent. Partidele, sindicatele, oamenii politici, reprezentanții poporului, mass-media nu au fost decât niște marionete, o curea de transmisie, „siguranțele”, folosite la vedere și sacrificate fără milă când lucrurile o luau prea de tot razna. Câți oameni politici din 1990 mai activează și mai contează astăzi?

Dar și în țara noastră, după pandemie și vaccinuri care nu sunt vaccinuri și mai ales după confruntarea dintre Occident și Rusia prin războiul din Ucraina s-a întâmplat ceva enorm, ceva pe care nimeni

garhic au devenit ineficiente. În acest moment România se confruntă cu o confuzie politică nemaivăzută de generațiile actuale. Dar astfel premisele pentru nașterea democrației există. E evident că actualul haos politic, asortat copios de incompetență și corupție, de trafic de influență, nu mai poate continua.

Dacă începând cu alegerile din acest an în România nu va fi democrație, vom avea o nouă dictatură. Serviciile secrete, oligarhii, statul profund, din care fac parte și înalții funcționari de stat intangibili, ar trebui să înțeleagă să lucreze și pentru poporul din care fac parte, să servească și nu să se „deservească”. Ar trebui să apară câțiva oameni politici excepționali, providențiali. Poporul oropsit ar trebui să-și ia soarta în mâini.

Spre deosebire de Ucraina vecină, în România a existat o lungă perioadă democratică. A început odată cu marele patriot Alexandru Ioan Cuza, cu Mihail Kogălniceanu, Ion

Catargiu, P. P. Carp, Titu Maiorescu, Alexandru Marghiloman și atâția alții, susținuți de marele ziarist Mihai Eminescu. Acestei perioade faste pentru țară i s-a pus capăt brutal prin moartea regelui Ferdinand, prin moartea lui Ionel Brătianu și a lui Vintilă Brătianu, toți asasinați după informații încă nu suficient documentate. Confuzia și instabilitatea a început odată cu aducerea la putere a lui Carol al II-lea. Iuliu Maniu nu avea decât vocația opoziției învățată în imperiul austro-ungar, era un opozant și din poziția de prim ministru. Odată cu venirea la putere a lui Adolf Hitler în Germania, România a trecut și ea în deceniul trei al secolului trecut printr-o perioadă foarte tulbură. După război, după mareșalul Ion Antonescu, a venit lunga și teribila perioadă a ocupației străine sovietice, regimul Ceaușescu iar după evenimentele din decembrie 1989 am avut dictatura „Securității” mascată în democrație.

Ce se va întâmpla în următorii ani? Nimeni nu

Libertatea presei e îngrădită pe șestache în UE!

Diana Maria
Brăgaru

În timp ce o mulțime de lume este preocupată de emisiuni de înaltă valoare intelectuală, precum „Insula lubirii”, pe scena internațională au loc tot felul de giumbușlucuri care duc la strângerea lațului pe gâtul drepturilor și libertăților cetățenești. CEDO a ajuns la concluzia că măsurile luate împotriva cadrelor medicale care au refuzat vaccinarea obligatorie (în pandemie) din Republica San Marino nu au reprezentat o încălcare a drepturilor omului. Motivația hotărârii CEDO nu a avut la bază decât argumentele poveștii oficiale – NEvaccinații împrăștia boala – adică exact pozițiile guvernelor publicate în presa abonată la fonduri de stat – nicidecum criteriile de Drept. Hotărârea CEDO a apărut după ce, nu cu mult timp în urmă, oracolele UE, mai precis cele de la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, decretaseră că drepturile omului, inclusiv libertatea de exprimare în UE, atât a presei cât și a cetățeanului așadar, este ok – dar numai dacă nu aduce atingere intereselor economice ale Uniunii Europene. Cu alte cuvinte, poți crede, spune și scrie tot ce dorești doar atâta timp cât nu tulburi apele și nu pui sub semnul întrebării matrapazlăcurile (a se citi „interesele barosanilor care sunt de părere că țările UE sunt tarlalele lor personale, moștenite de la tătuții lor cu vederi neomarxiste”).

Să ne reamintim, în acest sens, doar de tăcerea asternută brusc, subit, instantaneu și deodată peste dosarele achiziționării frauduloase de vaccinuri, tăcere care a cuprins toate țările Uniunii, achiziții în care s-a dovedit că au fost implicați direct atât cei mai înalți demnitari de la Bruxelles, în frunte cu doamna Ursula, dar și potențatii politic ai fiecărei țări membre. Peste toate acestea vine și raportul Liberties, care țipă din toți răunchii că libertatea presei a luat-o abrupt la vale în întreaga UE. În timp ce Uniunea pentru Libertăți Civile pentru Europa (Liberties) urlă că libertatea presei este în declin și „periculos de aproape de punctul de colaps”, lumea „bună” aflată la conducerea UE și a celor mai puternice state europene își bifează netulburată

punctele agendei Noii Ordini hotărâte pe la Davos și prin alcovuri cu nuanțe roșii. Nu este niciun secret pentru nimeni că mass-media controlată este unul dintre atributele de bază ale instaurării regimurilor totalitare. Cu diferența înfiorătoare că aici nu mai vorbim doar despre un sin-

omnipotenților orei. Mai mult decât îngroparea în acțiuni în instanță, jurnaliștii neafiliați politic, independenții, au fost și sunt supravegheați cu ajutorul unor programe precum Pegasus și Predator. Și cum Europa e în criză, nici amenințările, abuzurile și atacurile împotriva jurnaliștilor

mass-media sunt deținute de doar câteva persoane care hotărăsc politicile editoriale, ceea ce duce la un flux de știri părtinitor, în conformitate cu interesele economico-politice ale acestor persoane sus-puse. Iar preinșii „dezvăluitori” de „adevăruri” – adică susținătorii progresismului –

nicii oameni „de bine”, exact cum procedau secretarii PCR în vremurile totalismului în România, jurnaliști din presa scrisă care nu țin hangul basmelor oficiale – mulți dintre noi nu am uitat „episodul ActiveNews”.

Plasarea deciziei CEDO în acest context mediatic european, în care

gur stat, ci despre 27 de țări, 27 de guverne care iau lumină de la un grup restrâns, care hotărăște pentru (cel puțin) 27 de popoare.

Bref, jurnaliștii independenți din UE au fost și sunt țintele abuzurilor, inclusiv dar nu numai, prin SLAPP. Ce este SLAPP? SLAPP este acronimul pentru „Strategic lawsuits against public participation” – avalanșă de acțiuni în instanță, declanșate strategic împotriva oamenilor de presă care nu sunt „cumiți”. SLAPP este o modalitate folosită pe scară largă pentru a pune pumnul în gură jurnaliștilor care au „tupeul” să spună adevărul și să se lege „de cine nu trebuie”. Acestor profesioniști din presă li se intentează procese istovitoare financiar și psihic, menite să îi intimideze, să îi sleiască de puteri și să îi lase fără bani. Totul pentru a-i face să tacă, să se autocenzureze și să renunțe la criticile aduse sistemelor politice sau financiare, politicianilor, mai-marilor zilei,

nu ajung să fie cercetate și pedepsite conform legislației în vigoare. Care este minunată, dar neaplicată. Pe motiv că nu există resurse financiare și umane. Legislația anti-SLAPP în UE e mai mult decât firavă, ba chiar frizează ridicolul.

Noua lege UE menită să protejeze independența jurnalismului posedă hiba majoră că nu are cum verifica dacă jurnaliștii sunt intimidați, spionați (de parcă cei care supraveghează sau intimidează ar cere acordul UE) și nici nu poate garanta, verifica și dovedi totala transparență ori adevăratele surse ale sponsorizărilor din mass-media, altele decât cele guvernamentale. Deloc curios, reglementările UE nici nu aduc vorba despre sursele de finanțare cel puțin obscure, care umplu buzunarele „jurnaliștilor-activiști”, veșnici luptători pe subiecte anti-Biserică, anti-naționalism, anti-normalitate. Dar acest lucru nu este de mirare. În toate țările UE, cele mai importante canale

sunt finanțați de ONG-uri sponsorizate abscons de aceeași păpușari ai neomarxismului și al politicilor „libertine” – ca să nu le numim altfel – care îi manevrează și pe aparenții decidenți de la Bruxelles. De exemplu, în Olanda (una dintre cele mai progresiste state UE), în Germania (țară acuzată deseori că ar fi, de facto, un stat polițienesc), în Ungaria (stat subjugat de partidul lui Orban) jurnaliștilor care și-au făcut datoria și au criticat guvernele li s-a interzis accesul la conferințele oficiale de presă și li s-a blocat accesul la informații la care au dreptul în mod legal. Iar acestea sunt doar câteva exemple de abuzuri pe față, pentru că jurnaliști din Italia, Grecia, Cehia, Franța și așa mai departe (inclusiv din România) s-au confruntat, se confruntă cu tot felul de mizerii. Ei au fost și sunt țintele abuzurilor, inclusiv abuzuri ale unor instituții de stat care își depășesc, în mod ilegal, atribuțiunile. Să nu uităm de CNA, care a chemat „la ordine” prin har-

jurnaliștii sunt, s-o spunem pe cea dreaptă, strânși de ouă prin orice mijloace pentru a se conforma trendului general impus de cele mai puternice țări UE, aducându-ne aminte că fondurile guvernamentale din toate țările UE revin marilor trusturi de presă care fac frumos și stau sluj în fața puterii (România e campioană la acest capitol), nu e de mirare că spălarea colectivă pe creier a populației lor țărilor Uniunii Europene merge ca pe roate și ne îndreptăm cu succes spre construirea unui viitor în care noi nu vom avea nimic (nici măcar creiere funcționale!), iar ei își vor vedea liniștiți de treabă, fără a întâmpina niciun fel de rezistență din partea popoarelor devenite victime ale noii propagande.

Brățari (nedacice) pentru puterile analfabetismului de sistem...

Cezar Adonis
Mihalache

Faptele ar fi cam în felul următor... Și chiar dacă nu vorbesc ele, la propriu, concret, merită totuși „declasate” măcar pentru irealitatea lor anecdotică... Sau nu... Pentru că, în momentul în care un cetățean se trezește cu un dosar penal pentru ceea ce el credea a fi o bucată de metal fără valoare, atunci umorul nu mai e savuros... Nici spumos... Poate doar pentru cel în cauză, la spălătorul penitenciarului dacă are ghinion de neșansă de judecător rațional (tot mai des o asociere pleonastică, nu-i așa?!). Așadar, un bărbat din Teleorman s-a trezit săltat de polițiști pentru că avea acasă o bucată de fier... Experții au spus că este un artefact... Nu l-au putut data, dar, pentru a nu cădea nici în ridicol, deși, la câtă istorie se mai face azi, oricum nu o să se supere nimeni dacă îl așezau în epoca... de piatră, au spus că obiectul ar fi din epoca bronzului... Deh', bronz-ne-bronz, pe asta o pot ghici doar pirandele la adunat de fier vechi, și fără a avea o certitudine a vechimii obiectului, ori o expertiză a ceea

ce reprezintă artefactul, omului i s-a făcut dosar penal pentru deținerea de obiecte din patrimoniul național. Și nici nu conta pentru anchetatori de când zăcea obiectul cu pricina prin gospodăria omului... Ori ce foloase i-a adus... Doar încadrarea ca „bun al patrimoniului național”, deținut ilegal de un cetățean cu apucături cam nenaționale, justifică măsura confiscării și trimiterii către un muzeu. Atât. Fără „punctum” în stoparea devalorizării patrimoniului nostru. În fine, în cazul omului nostru, în neștiința despre valoarea de patrimoniu, fie și probabilă, a unui obiect. Că, deh', nu toți s-au născut învățați...

Așa cum a stat treaba și în cazul unei bătrâne vinovate la rândul ei în fața polițiștilor, dacă nu au găsit-o pe marginea trotuarului vânzând pătrunjel (rușine mamaie, la vârsta matală să dai de lucru organului cu astfel de teme?!), vinovată, dară, pentru sprijinirea ușii de acasă cu un „artefact”. Că ținea biata femeie piatra, altminteri rarisimă, spun alți experți în dezexpertizare (!), pe post de blocator de ușă... Ușa aia din scânduri găurite, roase și înnegrită pe deasupra de mucegaiul vremurilor precum mâinile

bătrânei pigmentate în ani de țarina ogorului pe care îl răsucea ea cu sapa. Că așa a și dat de obiectul cu pricina. Un bolovan pe care l-a pus la ușă...

Și în cazul ei, deși „experții”, nu ăia locali, ci specialiștii de la oraș (că pentru cei de la țară orașul e acum definit de îngrămădeala aia mai mare de case, suficient de mare, să-i lase pe oameni la „păcănele”), nu i-au spus femeii ce ținea în casă. Că nici ei nu s-a dumerit. Dar au luat „bolovanul”, lăsând ușa scâncind după pripornul ei de odinioară, deja, la cum arăta casa, pământul din ea, de o viață, și au plecat. Alt raport, altă sancțiune, alt expozeu de duritate și neaplecare în modul de aplicare a legii.

Și cine știe câte babe și câți moși au rămas fără „sarea” din necomoara caselor lor... Confiscate și înapoiate... cui, aici este o altă întrebare!... Că, deh', dacă săpau și ei mai jos de latul de palmă de pus arpagicul în pământ, și nu scrijeleau cu genunchii tremurând și oasele scrâșnind a prăpăd de vârstă, a rece de oase, a reumatism și boli neimportante pentru alții, de ar fi săpat și ei mai din tinerețe, să adâncească brazdele

până în cavernele pământului, poate ar fi găsit ceva mai de preț. Suficient de important, de valoros, pentru a nu mai fi trecut în raportul delatorilor analfabeți funcționari. Și uneori și analfabeți, trebuindu-le pentru a scrie câteva rânduri mai mult timp decât au avut nevoie împincinații să sape până la descoperirea „comorilor”.

Cum ar veni vorba, o brățară dacică nu găseau și ei prin pământurile uscate ale Teleormanului? Sau prin grădina bătrânei punând cu degetele-i tremurânde, și vederea slăbită, arpagicul cu mucul în sfârc de coadă în sus?! Că aici a ajuns ilarul devenind el însuși prea de necrezut... Cu promovări la vânzări la licitație de către casele mezându-ne trecutul, artefactele, istoria, dar nu, nici măcar a cozilor de lemn de la topoarele nedatate, nici spuma de corali uscați de însetare de pe bolovanii ținuți la ușile prea păraginite pentru a mai sta deschise, ci brățări dacice. Pentru că, domni la costum nu sunt luați la întrebări, de unde au procurat obiectul „de peste 3000 de ani”... Mai mult predacic, dar nu prea le au cu istoria negustorii de licitații și nici cu subsemnatul pentru

nerespectarea legii patrimoniului, și predarea imediată, sau măcar notificarea muzeelor despre intrarea în garderoba lor de șmenari a unei brățări dacice. Iar dacă la felul de căpățuire cu un asemenea artefact s-au spălat pe mâini, menționând că este în posesia posesoarei care l-a posedat (!) de la o altă, evident, posesoare (iar rostogolirea în trecut se pierde „la și alții”), pentru neraportarea prețioasei comori și punerea ei la vânzare (într-o licitație în mod cert trucată pentru a ajunge la colecționarul de dinaintea desemnat și albirea certificatului, nu de autenticitate, ci de drept moștenitor) ar trebui și pușcărie și închiderea casei de licitații, dar și confiscarea colecțiilor deținute de aceasta până la realizarea unor expertize.

Altminteri, rămânem doar cu aparenta unealtă din Teleorman nezdorbind, nu țestele hoților de identitate, de patrimoniu, de cunoaștere spre universal, ci nici măcar bolovanii de țintuit ușile înecate de amarul și atât amarul de viață al bătrânilor noștri. Neduși poate nici măcar o dată la un muzeu...

Atenție, se poartă „poporul român”!

Marin
Neacșu

Ce spun, ce vor, ce votează românii. Despre asta este vorba! Conform declarațiilor unor lideri ai alianței (care ne guvernează, dar, de fapt, ne dezmembrează), în aceste zile, și cam până la alegeri, se poartă „ce vor românii”, bineînțeles, „pe sticlă”. Întrebați, până să se stabilească data alegerilor parlamentare și prezidențiale, până să se stabilească dacă P.N.L. va avea candidat comun cu P.S.D., dacă vor candida la prezidențiale, ambii lideri de partid, Ciucă și Ciolacu au spus că nu ei decid, ci „boborul”, congresele, partidul, ca și cum partidul ar fi persoană fizică și nu ar conduce el, președintele, filialele. Aiurea, totul era doar o abureală, încă nu știau ce va fi, nu primiseră plicurile cu mutările și așteptau să vadă cine va câștiga alegerile la Înalta Poartă, ca să știrea și ei cui să se închine. Acum, după ce se pare că s-au decis să candideze fiecare, se pune problema cu cine vor face alianțe și cu cine vor guverna. Întrebat cine va câștiga prezidențialele, senatorul Ciucă a răspuns fără ezitare: „subsemnatul”, dovedind nu numai lipsă de modestie ci și de inspirație și

realism. „Nu am găsit altă rimă”, ar fi spus Mateiaș. Probabil el crede în sondajele comandate de P.N.L., așa cum P.S.D. crede în sondajele lui Pieleanu. Trec peste faptul că nici în interiorul P.N.L. Ciucă nu are asigurat cvorumul, că există peneliști, grupuri sau aripi care se îndreaptă spre alt candidat și vor vota împotriva sa sau deloc, și iau în calcul ceea ce văd pe stradă, în mediile de socializare, chiar pe panourile cu ostașul în slujba unei țări care nu se mai ține pe picioare și din cauza sa.

Vrând să arate lumii cât de decis și orientat spre dreapta este idolul său cel care ocupă funcția de președinte al P.N.L. a fost întrebat pe cine va nominaliza prim ministru, dacă va ajunge președinte, iar domnul senator a dat un răspuns primit parcă de la A.I. Ion: „Să vedem ce va decide «poporul român»!”. Sincer, nu știu ce să cred. Să cred că domnul senator nu știe procedura de numire a premierului? Sau să cred că nu știe pentru că nu îl va alege el? Pentru oricine trăiește în România și mai iese afară din casă, este clar că partidul care va câștiga parlamentarele va câștiga și prezidențialele, iar dacă domnul senator are convingerea că va ajunge președinte, atunci nominalizarea premierului nu poate veni decât

din P.N.L. iar el fiind președintele P.N.L. și apoi și președinte, este exclus ca „partidul”, să propună un premier pe care el să nu îl accepte de fapt să nu îl ceară așa cum și Iohannis l-a cerut pe el călcând peste Cițu. Dar pentru că domnul senator a spus că vom vedea ce va decide poporul înseamnă că nu mai e atât de sigur de câștigarea alegerilor și implicit nici că va ajunge președinte. Varianta cea mai plauzibilă este că nu poporul va stabili cine va fi președinte și nici el cine va fi propus premier, așa cum s-a întâmplat din '89 încoace. Așadar, domnul senator a reușit să mai rateze o dată ținta, căci credea că dacă dă răspunsul cu „poporul” va rupe inima târgului. Rateu, ar spune un militar, sau incident, ca și cel din Polonia unde lovitura nu și-a atins ținta.

Dar nu numai în P.N.L. se poartă „populismul”. Ca să nu rămână în urmă, P.S.D., prin gura celui „mai creț decât salata creată”, cum l-ar fi botezat un indian huron, vicele Tudose ne aburește și el, tot cu poporul și televizorul. Cercetat de Digi 24 cu privire la zvonurile privind o alianță de stânga pentru parlamentare, domnul Tudose ca să nu supere prea mult mâna dreaptă a guvernării și nefiind sigur de o reușită P.S.D.,

pentru a nu adânci crevasa apărută între P.S.D. și P.N.L., dă și el un răspuns într-o dungă: „Nu decidem noi cu cine facem alianță, decid românii la vot”.

Măi, dar al dracu' mai e poporul ăsta român. Al dracu' de prost, că dacă e să ne luăm după cei doi vorbitori, poporul român a decis vinderea tuturor rezervelor, tăierea pădurilor, distrugerea învățământului, a sistemului sanitar și popularea lui cu medici criminali, desființarea armatei și aducerea mercenarilor care să „ne apere”, vinderea suveranității, subordonarea economiei intereselor americane, înfometarea populației și susținerea altor nații ostile pe toate planurile, etc, de vreme ce ei au decis cine și cum să îi conducă și să jefuiască timp de 35 de ani. Și-au votat singuri călăii și condamnarea la dispariție.

Dar răspunsul lui Tudose ne mai spune ceva. Ne mai spune că pentru P.S.D., nu contează nici doctrinele, nici statutul, nici principiile, nici ce dorește electoratul, nici ce au promis, nici ce au semnat ci... doar interesul, guvernarea. Pe ei nu îi interesează cine sunt sau ce urmăresc cei cu care se aliază atâta vreme cât le asigură majoritatea parlamentară. Așadar, stimat „popor român” indiferent pe cine vei vota, la conducere va

fi cel care va reuși să strângă o majoritate, nu contează ce pretenții va avea, ce va cere, ce se va mai vinde, ce taxe se vor mai pune, câți oameni vor mai muri de frig în case, câte pandemii sau războaie va mai trebui să susținem, P.S.D.-ul va bate palma și cu Scaraoțchi dacă acesta va asigura majoritatea care să îl aducă la guvernare. Nu mă îndoiesc că la fel va face și P.N.L.-ul, că doar nu sunt peneliștii mai proști nu? Un lucru e cert: ambele partide vor avea grijă ca U.D.M.R. să ajungă la guvernare și vor da voturi către U.D.M.R. în județe în care au clar majoritatea, chiar dacă nu trăiește picior de honved acolo, numai să treacă de pragul parlamentar și să și-l asigure ca aliat. Așadar, U.D.M.R. va fi la guvernare de anul viitor, cu cine va da mai multe ministere. Cultura și mediul sunt deja stabilite. Dacă crede cineva altfel, nu trăiește în România.

Știți ce e mai trist în toată istoria acestui popor? Cel mai trist este că încă nu știm cu adevărat cum s-a format poporul român de care se folosesc cei aflați la putere, dar știm cum va pieri: de mâna lor.